

transsumpte simbòlic de l'encontre real de Llull i Cerverí, i d'un encontre o conversa, potser no del tot imaginària, entre ells dos, en presència de Pere el Gran («l'Emperador») que mata imprudentment, anant sol pel bosc, un senglar, que li occiu el cavall, com d'altres que li occien sota les cames al reial heroi, no sols en la batalla de Santa Maria d'Agost); quant a Poder, Saviesa, Volentat, no serien tampoc mals símbols de les qualitats dels tres personatges, que de nou s'encontren prop d'una bella font en l'altra obra mestra lulliana; això ja no pretenc que pugui ser reminiscència d'un bell record real, però potser sí un bell transvestiment literari, ja escrit, d'un tracte que l'honorava. Recordem que la Batalla de Sta. Maria s'esdevingué el mateix any en què molts suposen l'acabament del Blanquerna. ³ També en el verb la vocal del present és tancada: «s'encontra» 'es troba', MGadea, *T. del Xè* 1, 216.—⁴ En la correspondència municipal Perpinyà-Barcelona, *RLR* LIII, 401, 409; LVI, 446. Sembla tractar-se d'un corollari de l'ús castellanenc d'*encontrar*=*trobar*, cf. «En Elna se són *encontrades* del morbo de peste quatre persones, les quals són mortes», 1587, ib. LIII, 413. En aquest passatge almenys sembla tractar-se de la troballa de cossos abandonats insepulcra, per por del contagi.—⁵ És la forma usada pel més antic poema artístic en qualsevol llengua romànica, la *Cansó de Santa Fe*: «Tota Gasconn' e Aragós, / e l'*encontrada* dels Gascós, / saben quals es aquist cançós»; és també la forma usada per Marcabré, per Arnaut de Maruelh, i per la *Vida* de B. de Ventadorn (Appel, *Chr., gloss.*, s.v.; Rayn. II, 470); encara: «molher bel'e plazén avia / e se'la que anc no falhi / ves nulh home, ni anc sofrí / pre'c de nulh ome en s'*encontrada*, / mas sol d'un, d'on era reptada / ---», *Castiagilós*, v. 49; «e aitantost col' jorn failhis, / e l' auzel d'aquella *encontrada* / tot entorn, una gran jornada / s'en venon als arbres jogar / e pueis comenson a cantar / ---», *Jaufré*, v. 3051; l'única excepció important és en el més obscur i tardà Amanieu de Sescàs, i encara ací potser la lliçó dels altres mss. «com fos, en totas *encontradas*, / m'en poguessetz far apelar» s'hauria de preferir a «com qu'ieu fos, en totas *contradas*», adoptada per Appel (100.166).—⁶ «Que por esta *encontrada*, que yo tengo guardada / non passa ome ---», *Buen Amor*, 934; «señores, dixo, fama - mala, desaguisada, / non queremos que finque - en vuestra *encontrada*: / en España ha rescibido la Virgen coronada / servicio especial e honra señalada», *Vida de San Ildefonso* (Rivad., LVII, 736). En fi: «tan toste comecaron d'andar p[er] essa *'ncontrada* / ---», en les *Cantigas* d'Alfons X (ed. Mettmann, p. 118).—⁷ L'afèresi una *'ncontrada* > una *contrada* o bé fr. ant. *une encontrée* > *une contrée* no arribaré fins afirmar que sigui fonètica purament, per més que és clar que fenòmens de tipus haplògic-dissimilatori hi havien d'ajudar molt, però en tot cas és clar que era molt més fàcil i comprensible l'eliminació d'un *en-* pri-

mari que l'addició d'un *en-* secundari, inexplicable. Com sempre, és la tirania de les paraules germàniques, presents en la memòria de romanistes més nombrosos que no pas les formes de les llengües romàniques del Migdia, la que ha conduït ací a invertir l'explicació natural: però és ben sabut que l'angl. *country* és un manlleu del francès mitjà i l'al. *gegend* n'és un calc. Altrament *contrada* en italià és un mot molt menys important que en cat.-oc.-fr.; avui usat especialment en el sentit de 'veral, partida, part rural més o menys extensa dins un terme municipal més ampli', terme tècnic de geògrafs, veg. per ex. els treballs de G. Fiorelli en les *Mem. Ac. Lincei*, 1878: Umbria (p. 629), Amaterno (651), Fondi (id.), Cumes (655), Campània (662), Apúlia (666-7), Sicília (713), Sulmona (727), Viterbo (729, 731). D'una acc. així potser prové així mateix l'ús disjuntiu que observo en alguns punts de Mallorca: «a *'nkontrádes* té un nom, a *'nkontrádes* un altre» 'en certs indrets --- en certs altres ---' (Búger, 1964).—⁸ No hi ha mancat algú que es recordava massa del fr. mod. i l'anglès. Observem que l'ex. d'Eiximenis que dóna per a *contrada* *AlcM* potser no és genuí: es tracta d'una petita ed. d'alguns capítols esporàdics del *Terç* que féu l'Elzeviriana, sense altra vigilància que algú d'aquell grupet de bibliòfils (Bulbena?, Miquel i P.?) amb més prejudicis que escrúpols filològics. Fins el meu pare escriví o deixà publicar algun cop a nom seu aquesta forma, cedint a algun amic corrector de *L'Avenç*, crec que Guanyabens; bon poeta i simpàtic col·laborador de l'IEC, però impreparat en lingüística cat., que volia fer escriure *Guanyavents* el seu nom, amb gran sorpresa del meu savi col·lega Gagnebin de la Univ. de Ginebra, que ha seguit la història del seu cognom (< *Gagne-biens*) des dels orígens familiars en el Franc Comtat, en el S. XIV.—⁹ Bast.-Bass., 671, citen un o dos exs. de *contra* (en un doc. ross. de 843) i un de *contrella* en un d'urgellenc de 1078, en un sentit com 'rodal, comarqueta'; però és perillós de fer gaire cas d'aquests hapax, més que més tractant-se de còpies en cartularis. D'un NL *L'Encontrella* sí que recordo haver trobat diversos casos pel Nord del Principat.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *contrari*, *al contrari*, *ben al contrari*, *pel contrari*, *per contrari*, *contrella*, *encontrella*, *Contraix*, *contrarietat*, *contrariar*, *contrariant*, *contrariejar*, *contrariejament*, *contrariés*, *encontrar* i *encontrar-se* 'topar-se amb algú inesperadament o casualment, topar-lo', *encontrar* 'trobar amb recerca', *encontrar-se* 'aiguabarrejar-se', *Contrabarrancs*, *Toll d'on s'enquanten*, *encontrar-se* 'xocar violentament', *encontre*, *venir a l'encontre*, *eixir a l'encontre*, *encontrada*, *contrada*, *contralt*.

CONTRA-: s'han omès en aquest diccionari molts dels derivats formats amb aquest prefix, que sense ser d'ús freqüent ni antic, no presenten, respecte als seus primitius, descabdellements semàntics peculiars. Hi fi-